

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 352/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti NDŽ s. r. o., Košická 2, Žilina, zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Vyrvom, Mierová 48/B, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5 T 8/2012 z 30. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti NDŽ s. r. o. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti NDŽ s. r. o., Košická 2, Žilina (ďalej len

„sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) trestným rozkazom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 8/2012 z 30. marca 2012 (ďalej len „trestný rozkaz“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

Sťažovateľka v sťažnosti k skutkovému stavu v danej veci uviedla:

„V nadväznosti na rozhodnutie Colného úradu Žilina číslo 16-6021/98 zo dňa 08.01.1998 o vzniku colného dlhu v sume 5.282.499,- Sk a rozhodnutia colných orgánov o preskúmaní rozhodnutia Colného úradu Žilina o povolení obnovy konania mimo odvolacieho konania, rozhodnutia o zrušení rozhodnutia Colného úradu Žilina o povolení obnovy konania a rozhodnutí o zastavení konania o obnove konania a súvisiacich rozhodnutí príslušných súdov vydaných v rámci správneho súdnictva, ktoré ako rozhodnú okolnosť v neprospech sťažovateľa použili postup orgánov činných v trestnom konaní a postup Okresného súdu Trnava ako aj v konečnom dôsledku trestný rozkaz Okresného súdu Trnava sp. zn.: 5T/8/2012-1611 zo dňa 30.03.2012, sťažovateľ v postavení poškodeného na výzvu Okresného súdu Trnava opierajúc sa aj o rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn.: 3To 50/98-564 zo dňa 03.03.1998, ktorý jednak vyslovil pochybnosti o možnosti prepravy tak veľkého množstva tovaru, ako je dokladované v spise, a to vozidlom LIAZ 100, ŠPZ: NZA 42-19 vzhľadom na jeho kapacitu, ako aj že nie je absolútne zistiteľné, o aký tovar a či v skutočne uvádzanej cene ide, a teda pochybnosti vyvoláva, akým spôsobom mohla byť ustálená hodnota tohto tovaru pre napr. potreby colného konania a jednak ktorý ustálil, že neboli dôsledne rešpektované ustanovenia § 43 Trestného poriadku vo vzťahu k sťažovateľovi ako poškodenej strane a že je potrebné priznať jej postavenie poškodenej strany len s výhradou, že nemá nárok na náhradu škody v zmysle § 43 ods. 2 Trestného poriadku, podal dňa 19.04.2012 odpor proti trestnému rozkazu Okresného súdu Trnava sp. zn.: 5T/8/2012-1611 zo dňa 30.03.2012 a následne dňa

14.12.2012 predložil súdu návrh na vykonanie dôkazov. Odpor proti trestnému rozkazu podali aj [REDAKOVANÉ] prostredníctvom svojho obhajcu a zároveň prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava. Dôvody odporu proti trestnému rozkazu sú uvedené v podaní čí. adv. sp.: 0112/05-2006/14/2004 zo dňa 18.04.2012. Návrh na vykonanie dôkazov je uvedený v podaní k čí. adv. sp.: 0112/05-2006/14-2004 zo dňa 26.11.2012. Odpor obhajcu [REDAKOVANÉ] a prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava spolu s uvedenými podaniami sťažovateľa sú doložené v prílohe.

Z dôvodu, že samosudca Okresného súdu Trnava o odpore sťažovateľa nerozhodol zákonným spôsobom, ale vybavil ho len administratívne, sťažovateľ podľa ustanovenia § 369 ods. 1 Trestného poriadku podal podnet na podanie dovolania ministrovi spravodlivosti v súlade s ustanovením § 369 ods. 1 Trestného poriadku. Ministerstvo spravodlivosti SR listom číslo 31948/2013-61/D/258 zo dňa 05.05.2015 podnet sťažovateľa odložilo a uviedlo tieto dôvody o:

- a) podnete v prospech odsúdených ako aj v neprospech odsúdených,
- b) širokej škále podvodných útokov, ktoré boli v značnej miere ťažko dokázateľné,
- c) oneskorenom podaní odporu proti trestnému rozkazu,
- d) oprávnenom v postavení poškodeného a o nemožnosti námietok, ktoré sa týkali právnej kvalifikácii, nezákonného vykonania dôkazov a skutkových okolností prípadu,
- e) pravidle ultima ratio,
- f) identifikácii a interpretácii právnych noriem ustanovených v § 46 ods. 1 Trestného poriadku,
- g) identifikácii a interpretácii § 369 ods. 5 Trestného poriadku,
- h) identifikácii a interpretácii § 369 ods. 6 Trestného poriadku,
- i) tom, že obvinení nevyužili svoje právo na riadny opravný prostriedok,
- j) škode spôsobenej [REDAKOVANÉ].“

K jednotlivým tvrdeniam Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) uvedeným v liste sp. zn. 31948/2013-61/D/258 z 5. mája 2015, ktorým ministerstvo odložilo podnet sťažovateľky na podanie dovolania ako podaný neoprávnenou

osobou a nedôvodný, sťažovateľka v sťažnosti podrobne uviedla svoje argumenty s cieľom vyvrátiť právne názory ministerstva.

Zo sťažnosti vyplýva, že k porušeniu označených práv sťažovateľky podľa jej názoru došlo:

«A. Konaním Ministerstva spravodlivosti SR bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy SR s následkom odmietnutia spravodlivosti s tým, že

a) predmetný podnet na podanie dovolania, ktorý sa týka zložitej právnej veci v rozpore s ustanovením § 369 ods. 1 Trestného poriadku (ide jednovýznamovú právnu normu, ktorej druhý význam treba poznať výkladom) vybavil len prostým listom plným nesprávností odoslaným obyčajnou listovou zásielkou, takže neexistuje dôkaz o jeho doručení, a to po dvoch rokoch prieťahov útvar Ministerstva spravodlivosti SR, ktorý na rozhodovanie o podnete nemá pôsobnosť ani právomoc, pretože toto ustanovenie kategorickou normou podanie dovolania zveruje ministrovi spravodlivosti, a preto „a contrario“ neumožňuje z akýchkoľvek dôvodov, teda ani z dôvodu negatívneho vybavenia veci, vec postúpiť útvaru ministerstva spravodlivosti,

b) napriek skutočnostiam, ktoré sú uvedené časti I. tejto sťažnosti, ktoré svedčia o tom, že boli splnené všetky zákonné podmienky podania podnetu na podanie dovolania bolo takýmto administratívnym postupom odopreté právo sťažovateľa na spravodlivé prerokovanie veci dovolacím súdom a na účinný opravný prostriedok.

B. Konaním prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy SR ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd s následkom odmietnutia spravodlivosti tým, že

a) v postavení orgánu činného v trestnom konaní postavila skutkový základ obžaloby na okolnostiach, ktoré sa nestali a v obžalobe uviedla zákonný dôvod na aplikáciu skutkovej podstaty trestného činu podvodu, ktorému neboli splnené skutkové a zákonné predpoklady, a tým porušila ústavný princíp súdnej ochrany, pretože do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci, teda aj vo veci

sťažovateľa v postavení poškodeného rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky a právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, čím vo vzťahu k sťažovateľovi sa tiež vzhľadom na predmet útoku trestného činu podvodu, ktorým je cudzí majetok vytvorila nesprávna predstava o tom, že predmetný tovar vstúpil na územie Slovenskej republiky ku škode na právach a na majetku sťažovateľa,

b) napriek tomu, že bolo vykonané vyšetrovanie obžaloba neobsahovala náležitosti ustanovené v § 235 písm. d) Trestného poriadku, najmä uvedenie dôkazov, ktoré odôvodňujú podanie obžaloby, obhajobu obvineného a stanovisko prokurátorky k nej ako aj právne úvahy, ktorými s prokurátorka spravovala, ale len výpisy z výpovedí obvinených svedkov, výpisy z listinných dôkazných prostriedkov bez ich akéhokoľvek hodnotenia, keďže ide o náležitosti nutné z hľadiska ochrany práva na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky v tom zmysle, že sťažovateľ má právo na spravodlivé súdne konanie a už samotná obžaloba prokurátorky dostatočne neumožňovala súdu vydať spravodlivé rozhodnutie (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku).

C. Konaním samosudcu Okresného súdu Trnava uvedeným v časti II. k písmenám a), b), d), f) i) bol porušený zákaz odmietnutia spravodlivosti tým, že

a) bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď sťažovateľovi, administratívnym vybavením jeho odporu, bolo odopreté právo na spravodlivé prerokovanie veci na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa a právo na účinné uplatnenie jeho opravného prostriedku bezdôvodným odmietnutím vykonania súdnictva aj napriek tomu, že sťažovateľ v trestnom konaní splnil všetky zákonné podmienky a

b) bola uplatnená svojvôľa, pretože ide o také porušenie práva, ktoré sleduje dosiahnutie chceného cieľa, ktorý nie je odrazom postupu právnym poriadkom výslovne, či obsahovo predvídaného s tým, že toto vykročenie z jeho rámca obsahujú všetky fázy autoritatívnej aplikácie práva, keď

1) z hľadiska skutkového stavu veci vo fáze aplikačného procesu reprezentovanou skutkovým základom trestného činu podvodu skutkové okolnosti, ktoré sa stali, ktoré v čase

ich spáchania neboli trestným činom, boli zamenené za skutkové okolnosti, ktoré sa nestali, ale ktoré naplňajú skutkovú podstatu trestného činu podvodu,

2) vo fáze poznávania skutkového deja, ktorý nastal v minulosti cestou relevantných dôkazov, bolo zmarené vykonanie dôkazov zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní a obídené reálne hodnotenie dôkazov, ktorého podstata je v myšlienkovom postupe, pri ktorom sa každému jednotlivo a všetkým dôkazom v ich vzájomnej súvislosti vo vzťahu k téze, ktorá sa má dokázať v zmysle logického pravidla „téza vyplýva z argumentov“ prisudzuje hodnota závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, dôveryhodnosti a pravosti a téza, ktorá by vyplynula z myšlienkového procesu úvahy pri takomto hodnotení dôkazov bola nahradená skutkovými okolnosťami, ktoré sa nestali za účelom chceného cieľa uvedeného v časti II. tejto sťažnosti,

3) z hľadiska právneho posúdenia veci reálna identifikácia a interpretácia právnych noriem, ich reálna subsumpcia, právna kvalifikácia ako jeho jednotlivé fázy, ktoré majú intelektuálnu (myšlienkovú) povahu a bez ktorých z hľadiska práva nie je možné uplatňovať aplikáciu, boli obídené a bola uplatnená len aplikácia, teda v poradí uplatňovania posledná fáza aplikačného procesu, ktorá má vôľovú povahu a ktorá práve touto povahou nasvedčuje sledovanie uvedeného chceného cieľa,

c) bol porušený ústavný princíp nezávislosti súdu, ktorý je súčasťou základného práva na súdnu ochranu, pretože samosudca, ako je uvedené, konal pod vplyvom j postupu a rozhodnutí colných orgánov, ako aj pod vplyvom rozhodnutí súdov v rámci správneho súdnictva. Tomu nasvedčuje skutočnosť, že ten istý sudca v postavení samosudcu následne vydal trestný rozkaz Okresného súdu Trnava sp. zn.: 5T/8/20T2-1611 zo dňa 30.03.2012 v rozpore s rozhodnutím toho istého súdu sp. zn.: 5T 200/97 zo dňa 21.01.1998 v postavení predsedu senátu, kedy zrejme bol ešte nezávislým sudcom. To isté platí aj o postupe prokurátorky, ktorá najprv podala proti trestnému rozkazu odpor a vzápätí ho bez udania dôvodov vzala späť.

d) bolo porušené základné právo sťažovateľa vlastníť majetok zaručené čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď v príčinnej súvislosti s uvedeným spôsobom porušenia základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces sťažovateľ bez právneho dôvodu musel

zaplatiť colnému úradu sumu 5.000.000,- Sk na dovoznej platbe a ďalšiu sumu najmenej 3.000.000,- Sk v dôsledku požiadavky colného úradu na poistnom v súvislosti s platením dovoznej platby v splátkach.»

Na základe uvedeného sťažovateľka v závere sťažnosti navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti NDŽ s.r.o. vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn.: 5/T/8/2012-1611 zo dňa 30.03.2012 porušené bolo.

2. Trestný rozkaz Okresného súdu Trnava sp. zn.: 5T/8/2012-1611 zo dňa 30.03.2012 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia spoločnosti NDŽ s.r.o. v sume vyčíslenej do troch dní od vydania rozhodnutia na účet jej právneho zástupcu JUDr. Ladislava Vyrvu, advokáta, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie ňou označených základných práv a iných práv trestným rozkazom vydaným okresným súdom, ktorý nadobudol právoplatnosť 26. júna 2012. Uvedeným rozhodnutím okresný súd uznal za vinných obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zo spáchania trestného činu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 1 k § 250 ods. 1 a 4 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a obvineného [REDAKOVANÉ] za vinného z trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery podľa § 176 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Všetkým obvineným uložil trest odňatia

slobody v trvaní dvoch rokov, ktorý podmiennečne odložil a určil každému z obvinených skúšobnú dobu v trvaní štyroch rokov. Poškodeného obchodnú spoločnosť Ekoinvest a. s., Zlín, odkázala s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie.

Pretože jedným zo zákonných predpokladov na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie pri jej predbežnom prerokovaní je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa musel zaoberať aj otázkou, či sťažnosť bola podaná včas. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné prieťahy v konaní pred všeobecnými súdmi, sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľka mohla o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zároveň je potrebné pripomenúť, že ustanovenie o lehote na podanie sťažnosti je ustanovením kogentným, teda ústavný súd nemôže zmeškanie tejto lehoty odpustiť alebo ju predĺžiť (pozri napr. m. m. I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS 14/03, II. ÚS 330/06).

Lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde by mala podľa názoru ústavného súdu vyjadrovať dobu, ktorá je postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany sťažovateľom a zároveň rešpektuje aj princíp právnej istoty (m. m. III. ÚS 186/02).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka počíta začiatok plynutia dvojmesačnej zákonnej lehoty na podanie sťažnosti od dátumu podania listu ministerstva o odložení jej podnetu na podanie dovolania ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) na poštovú prepravu (6. mája 2015), na základe čoho považuje túto lehotu za zachovanú.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka podala sťažnosť na poštovú prepravu 3. júla 2015, teda s odstupom troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu (26. júna 2012).

Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre už konštatoval, že mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne (tak to je zjavne aj v prípade podnetu ministrovi spravodlivosti na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku), nie je potrebné vyčerpať pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ústavy okrem iného aj z dôvodu, že tieto nie sú sťažovateľovi priamo dostupné (m. m. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07, I. ÚS 393/08). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku preto nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného práva procesného ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či na základe podnetu strany v konaní alebo na základe iného podnetu podá alebo nepodá dovolanie. Oprávnenie na podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. m. m. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Takýto podnet preto nemožno považovať za opravný prostriedok, ale ani iný právny prostriedok, ktorý je sťažovateľ podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a vzhľadom na to nemá na plynutie lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž závislé na snahe sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale na naplnení skutočností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 209/03, I. ÚS 233/03, IV. ÚS 229/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na to, že oneskorenosť podania sťažnosti je základnou a neodstrániteľnou prekážkou konania, ústavný súd nepovažoval za dôvodné v rámci predbežného prerokovania sťažnosti skúmať existenciu ďalších možných dôvodov brániacich prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie vyplývajúcich z ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. zjavnú neopodstatnenosť).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015